

Різдвяна пригода

Юлія Смаль

Тримай його, тримай! – гукнула мама Максиму. Вона стояла на порозі в капцях, хлопчик якраз закінчував одягати сніговика. Вночі прихопив мороз і зліплений вчора Льодяник мав би простояти всі Різдвяні свята.

Максимко обернувся за Бровком, що чимдуж біг, несучи в зубах саморобну різдвяну зірку.

– Біжи за ним! – гукнула мама. – Він не втече далеко. Довго не будь. Зайди по дорозі до тітки Орісі, поклич на вечерю.

– Добре, мамо, – Максим дременув за собакою. – Бровко!

Та тільки він ступив за ворота, як світ навколо закружляв. Ой, лихо! Хлопчик озирнувся: "Де це я?"

– Не бійся, я з тобою! – прогавкав Бровко. – Ми в чарівному світі, нам терміново треба знайти Чортеня, воно вкратило різдвяну зорю.

– Ой, а як же Різдво без зірки? І для чого тобі моя?

– Не може бути Свята без зорі! А саморобна зірка налякає Чортеня. Ти її робив для того, щоб нести радість людям – Ісус народився.

– То ж гайда! Треба поспішати, до вечора мало часу, а мені ще треба до тітки Орісі.

– Гав!

Максим з Бровком бігли стежками чарівної країни, дивуючись з чудернацьких птахів, золотих дерев і білих-пухнастих хмаринок прямо на дахах будинків.

– Я з вами! Я знаю, де бешкетник! – Маленьке Ангелятко в теплому білому светрику сіло на золотій гілці. – Сам я не дам йому ради. Швидше.

– Ха-ха! – Засміявся чортик, коли стежка повернула за ріг дивовижної ратуші. – Я не віддам вам зорі, навіть не просіть.

– Але ж без зорі не може бути Святої вечері. Всі діти чекають на зорю, щоб повідомити радісну новину! – вигукнув Максим.

– Мені все-одно!

– Віддай зорю! – грізно гавкнув Бровко. – Або ж начувайся!

– Ні.

– Ти сам винен, — взяв до рук свою зірочку хлопчик.

За спиною в нього з'явилася Ангелятко, насупивши брівки. В Бровка дибки стала шерсть, якщо Чортеня вирішить втікати, то пес зловить його!

– Ааа! Так не чесно, — вигукнув неслух і спробував утекти. А ні! Бровко міцно вчепився в хвоста, Ангелятко стало перед Чортеням – руки в боки, а Максим високо підняв свою зірку.

– Не чесно красти зорю, красти свято! – сердито мовив хлопчик, забрав в Чортеняти зорю і повернувся до Ангелятка. Присоромлене Чортеня тихенько втекло. – От, тримай, віднеси її на місце.

- Дякую! Дякую! Так добре, що зоря повернулася!

- Гав! Нам пора! - світ знову закружляв.

- Бувайте, - почулося. Максим з Бровком опинилися біля воріт тітки. Хлопчик запросив її на вечерю і побіг додому.

А ввечері на небі вийшла зоря, всі раділи, колядували. Христос народився!